

Ἡ ἀντίληψις σημαίνει ὀλιγώτερον, ἐπειδὴ φαίνεται ὑπνώττουσα μέχρις οὗ τὸ ὑχαιρόν τι σύμβολον ἐξεγείρη αὐτήν· καὶ τότε προέρχεται ἐκ τῆς γνώσεως, ἥτις ἐνταῦθα συγγέεται πρὸς τὴν ψυχὴν αὐτήν. Ἐμφυτοὶ ιδεαὶ δὲν ὑπάρχουσιν, ἀλλὰ τὸ αἰσθημα τῆς ιδέας ὑπάρξειος ἀποκαλύπτεται εἰς τὴν ψυχὴν ὁμοῦ μετὰ τὴν τῆς ιδέας ἀξιοπρεπείας. Ἡ ψυχὴ, ἣν ὁ θεὸς ἐναρτύτηεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀφ' οὗ τὸν ἐπλασε, καὶ ἥτις ἀπορρέει ἐξ αὐτοῦ, ἡ ψυχὴ ἥτοι ἀνέρχεται πρὸς τὴν αἰώνιον αὐτῆς πηγὴν, ἡ ταπεινοῦται καὶ διαφθείρεται, ἐὰν ἀνθίσταται ἢ ἐνδίδῃ εἰς τὰς ὀρέξεις τῆς καρδίας. Ἐντεῦθεν δὲ προέρχεται ἡ μεγάλη ἀξία τῶν πράξεων, αἵτινες προέρχονται ἐκ τῆς ψυχῆς ἀντιπαλαιασασης πρὸς τὴν καρδίαν. Ποῦ ὁ Ὀφρις Ναχούχας εἶχεν ἀντλήσῃ τὴν ὡραίαν ταύτην ιδεάν, τὴν ἀντικειμένην πρὸς τὸν διολισμὸν ὅστις πρεσβεύει τὸ ἐπώτερον τῶν πράξεων καὶ τὴν εἰς τὸν θεῖον ἔρωτα ἀποσίωσιν; Πῶς εἰτήρησεν εἰς τὴν Μαχαβεράτην, ἥτις ἐγράφη μετὰ τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο καὶ ὅλως θεωρητικὸν πνεῦμα, ὁ μῦθος οὗτος ἐν ᾧ ἡ βρητικευτικὴ ιδέα, ἡ ιδέα τῆς τοῦ ἀνθρώπου εὐθύνης καὶ τῆς πλήρους αὐτοῦ ἐλευθερίας συμπληροῖ καὶ συντελεῖ τὸν ἀριστότερον πνευματικὸν τῆς ἰνδικῆς φιλοσοφίας. Τὸ μέγα ἀμάρτημα, ὅπερ ἀπώλετε τὸν ὄφριν Ναχούχας, ἦτο ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ περιφρόνησις τῶν ἱερῶν πραγμάτων, ἡ ἀπὸ τῆς δυνάμεως πώρωσις ἥτις φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν μωρίαν νὰ λέγῃ: Εἶμαι Θεός! Τὸ λέγει αὐτὸς ἐκεῖνος εἰς τοὺς τελευταίους τούτους στίχους, ὧν ὁ τελευταῖος περιλαμβάνει ἐν συνόψει τὴν μεγάλην καὶ εὐγενῆ ιδεάν τῆς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἰσότητος τῶν ἀνθρώπων ἰδεάν χριστιανικὴν μᾶλλον ἢ βραχμανικὴν, μὴ ἀπαντωμένην παρὰ τῷ Βικνοῦ τῷ σεζασμῷ νομοθέτῃ τῶν Ἰνδῶν.

Ὁ Ἰουδχιτσίρας, ἀφοῦ εἶπε πολλὰ μετὰ θυμολογίας περὶ τῆς φροήσεως τοῦ Ναχούχα Ὁφριος, προτείνει αὐτῷ τὸ ἐξῆς πρόβλημα, ὅπερ φέρει αὐτὸν εἰς τὴν διήγησιν τοῦ προτέρου τοῦ βίου: «Ὁ δὲ τὰ πάντα εἰδὼς, ὁ πρὶν κατοικῶν τὸν οὐρανόν, ὡς ὅρις πῶς σε κατέλαβεν ἡ ταρχὴ (τοῦ ἀμαρτήματος); ὁ δὲ ὅρις ἀποκρίνεται:

«Ἀφ' οὗ ἡ ἐκ τῆς εὐτυχίας ὑπερηφάνεια ἐτάραξε τὰς φρένας ἀνδρὸς εὐφροσύνης καὶ ὑπερφυῶς, ὃ πᾶς ἄνθρωπος ἀπολαύων εὐτυχίας τινὰ ὑπόκειται εἰς τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀπάτην. Τοιαύτη εἶναι ἡ γνώμη μου.

«Ἐγὼ κατελήρην ὑπὸ τῆς ὑπερηφανίας τῆς παντοδυναμίας, ὡς Ἰουδχιτσίρας! Ἡ πτώσις μου μετὰ κατέστησε φρονιμώτερον, καὶ θέλω νὰ πληροφρήτω καὶ σέ — διὰ σοῦ, μέγα βασιλεῦ, ἐπληρώθῃ (ἡ μεγάλη μου) ὑπόθεσις, καὶ ἐπαυσε διὰ μιᾶς τὴν σκληρὰν ἐκείνην δυσπραγίαν, διὰ τῆς μετὰ σοῦ τοῦ ἐναρέτου συνομιλίας μου.»

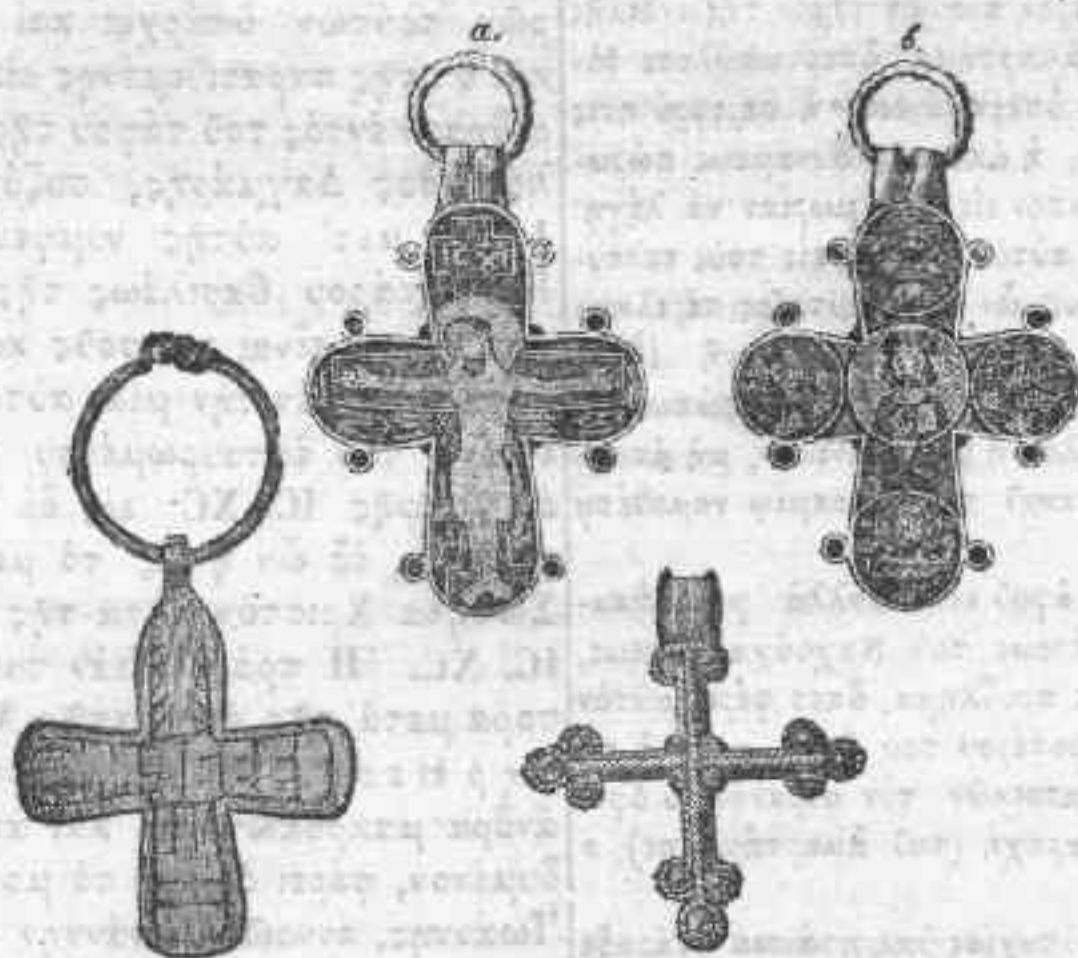
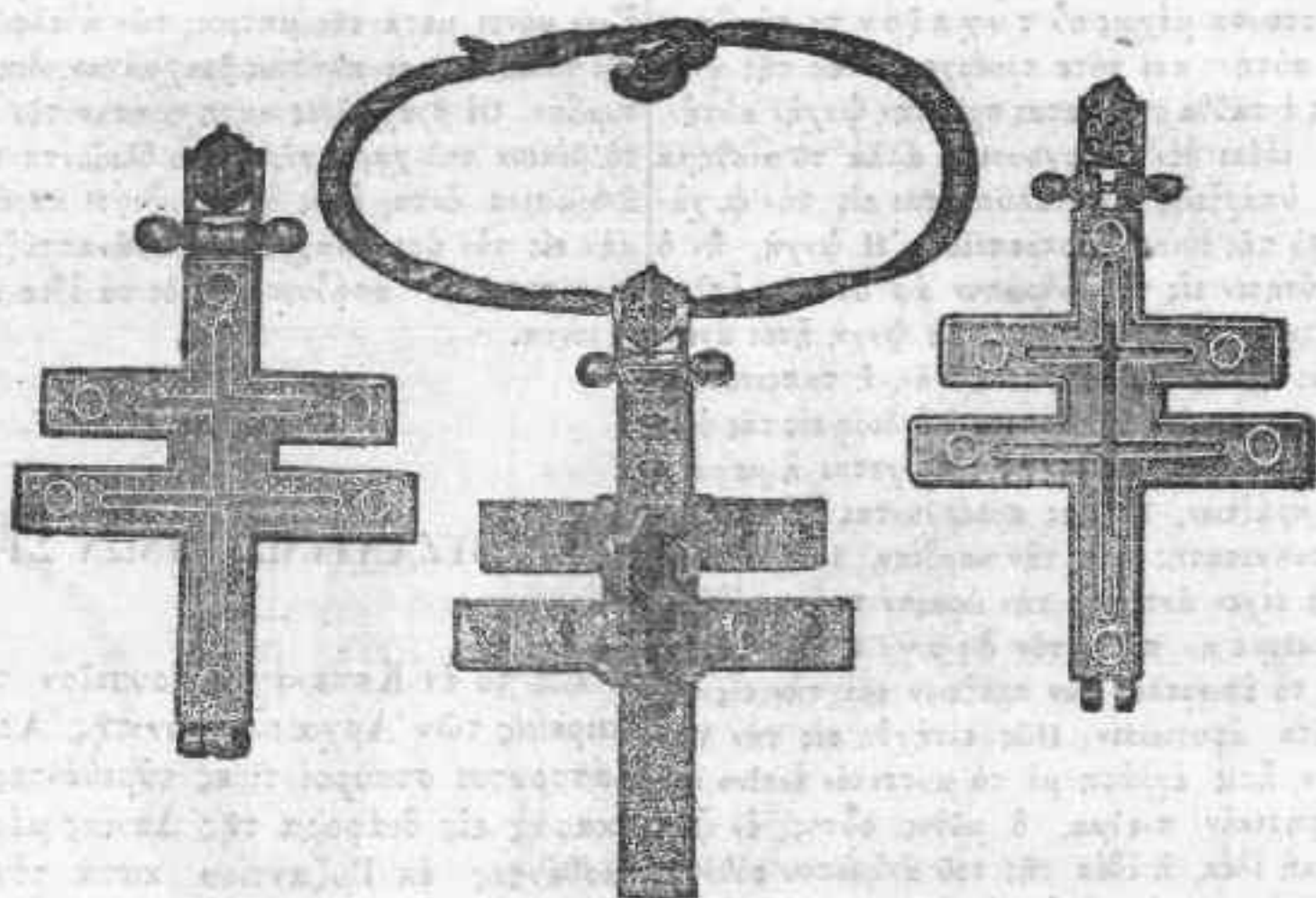
Αἱ πράξεις λοιπὸν σημαίνουν τὸ πᾶν, αἱ δὲ φυλαὶ οὐδεμίαν σημασίαν ἔχουσιν. Ἀφ' οὗ, ὁμολογήσας πρῶτον τὸ ἀμάρτημα τοῦ, ἐξήνεγκε τὴν λαμπρὰν ταύτην διακήρυξιν, ὁ ὅρις Ναχούχας ἐνδυθείς θεῖον σῶμα ἀπέπτη εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ὁ Ἰουδχιτσίρας

καὶ Βιρασένας ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν ἐρημίαν, ὅπου ἔζων μόνοι μετὰ τῆς μητρὸς, τῶν ἀδελφῶν τῆς κοινῆς γυναικὸς καὶ πλήθους βραχμάνων, διηγήθησαν τὸ συμβάν. Οἱ βραχμᾶνες κατηγόρησαν τὸν Βιμᾶν, διὰ τὸ βίαιον τοῦ χαρακτῆρος τοῦ θλίβοντα πάντοτε τὰ ἀνθρώπινα ὄντα, ἴσως δὲ καὶ διότι παρέσχεν ἀρρομὴν εἰς τὸν ὄφριν Ναχούχας, ν' ἀναπτύξῃ διδασκαλίαν τοσοῦτον ἀπάδουσαν πρὸς τὰ ἴδια αὐτῆς συμφέροντα.

ΠΕΡΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΤΙΝΩΝ ΣΤΑΥΡΩΝ.

—ο—

Εἰς τὸ ἐν Κοπενάγῃ Μουσεῖον τῆς Β. Ἑταιρείας τῶν Ἀρχαιολόγων τῆς Ἀρκτου, φυλάσσονται σταυροὶ τι ες εὐρεθέντες δι' ἀνασκαφῆς εἰς διάφορα τῆς Δανίας μέρη, καὶ κομισθέντες ἐκ Βυζαντίου κατὰ τὸν ΙΒ', ὡς συμπεραίνεται, αἰῶνα. Μεταξὺ δὲ τῶν σταυρῶν τούτων ὑπάρχει καὶ ὁ ὑπὸ στοιχ. α. καὶ β'. τῆς παρατιθεμένης εἰκόνης, αἵτινες εὐρέθησαν ἐντὸς τοῦ τάφου τῆς ἐκ Βοεμίας βασιλόπαιδος Δαγμάρτης, συζύγου τοῦ κατὰ τὸ 1205 μετ' αὐτῆς νυμφευθέντος ἀνδρείου Βαλδερμάρου βασιλέως τῆς Δανίας. Ὁ σταυρὸς οὗτος εἶναι χρυσοῦς καὶ μεμιλτωμένος, φέρων εἰς μὲν τὴν μίαν αὐτοῦ ἐπιφάνειαν τὴν εἰκόνα τοῦ ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς IC. XC· εἰς δὲ τὴν ἑτέραν πέντε εἰκόνας, ἐξ ὧν ἡ εἰς τὸ μέτον παριστᾷ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς IC. XC. Ἡ πρὸς δεξιὰν ταύτης τὴν Θεομήτορα μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς M. ΘΥ, ἥτοι Μῆτηρ Θεοῦ. Ἡ πρὸς ἀριστερὰν παριστᾷ ἄνδρα μακροπώγωνα καὶ ἀποστολικῶς ἐνδεδυμένον, φέρει δὲ καὶ τὸ μονόγραμμα Ι. ἥτοι Ἰωάννης, ἐννοῶν Ἰωάννην τὸν Ἀπόστολον. Ἡ πρὸς τὰ ἄνω παριστᾷ ἄνδρα ὡσαύτως μακροπώγωνα καὶ ἀρχιερατικῶς ἐνδεδυμένον. φέρει δὲ καὶ τὸ μονόγραμμα Α. ἥτοι ὁ ἅγιος, μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς B. CIA ἥτοι Βασίλειος. Ἡ πρὸς τὰ κάτω καὶ τελευταία εἰκὼν παριστᾷ κατὰ μὲν τὸν Καθηγητὴν Ν. Μ. Πετερσένον καὶ ἄλλους τῆς Δανίας διακεκριμένους ἀρχαιολόγους, τὸν ἅγιον Γεώργιον (βλ. Mémoires de la Société Royale des Antiquaires du Nord, 1840-1843. p. 144), κατ' ἐμὲ δὲ Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον (ὁρ. τὰ Χρονικά τῆς αὐτῆς ἐταιρείας ἐτ. 1846. σελ. 344), καὶ τὴν δόξαν μου ταύτην ἀτήριξω ὅτι τὸν ἅγιον Γεώργιον παριστᾷ συνήθως ὑπὸ μορφὴν νέου ἀκμαίου μὲν ἄλλ.

ἀγενείου καὶ στρατιωτικῶς ἐνδεδυμένου, ἐνῶ
ἢ ἐν τῷ σταυρῷ εἰκὼν παριστᾷ ἄνδρα φαλα-
κρὸν, μακροπύγωνα καὶ ἀρχιερατικὴν στολὴν
φέροντα· β'—διότι τεθέντος ὑπὸ τοῦ τεχνίτου
εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ σταυροῦ τῆς εἰκόνος τοῦ
Ἱεράρχου Βασιλείου, ἦτο πιθανῶς ἐπόμενον
νὰ θέσῃ εἰς τὸ κάτω τὴν τοῦ ἑτέρου Ἱεράρ-
χου τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, δηλονότι
Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου· καὶ γ'—διότι τὰ
ἐν τῇ μνησθείσῃ εἰκόνι ὑπάρχοντα μονογράμ-
ματα ὦ καὶ ὁ χ' ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ Ἰω
καὶ ὁ χρ, ἦτοι ὀλογράφως Ἰωάννης ὁ
Χρυσόστομος· καὶ οὐχὶ ὡς θέλουσιν
οἱ Δανοὶ ἀρχαιολόγοι τὸ μονόγραμμα ὦ

πρὸς τὰ Γει καὶ τὸ χ' πρὸς τὸ ργ. ἦτο
Γειόργιος (*). Γνωρίζω ὅτι οἱ σοφοὶ οὗτοι
ἄνδρες μὴ πειθόμενοι εἰς τοὺς λόγους μου
τούτους ἐπιμένουσιν εἰς τὴν αὐτὴν δόξαν. (βλ.
αὐτόθι σελ. 346-417.) Ἀλλὰ πιστεύω ὅτι οὐ-
δεὶς τῶν γνωριζόντων τὴν θρησκευτικὴν τῆς
ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ἐθιμοταξίαν καὶ τοὺς
ἐκκλησιαστικοὺς τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς χα-
ρακτῆρας, θέλει διστάσει νὰ παραδεχθῇ τὴν
ἡμετέραν δόξαν.

Ι. ΔΕ ΚΙΤΑΛΛΑΣ.

(*) Γειόργιος ἀντὶ Γεώργιος!